

Grad kan siges at stemme med en god social Finanslov. Hvis man, som Socialdemokraterne, kræver, at alle Beløb i saa Henseende skal afholdes af Staten, naar man paa sit Program har Kravet om offentlig og vederlagsfri Sygepleje, saa er man selvfølgelig ikke tilfreds med, at der i det hele taget betales noget som helst af Patienter selv. Men fra Venstres Synspunkt, at der dog helst skulde ydes en Smule Selvhjælp til Hjælpen, maa det siges, at den Betaling, der ydes for syge paa Rigshospitalet, er overordentlig beskedent. Hele Indtægten for næste Aar paa Rigshospitalet gennem Patientbidrag er anslaaet til 670 000 Kr., og Udgiften andrager 5 120 000 Kr. Altsaa, ikke en Gang $\frac{1}{7}$ udredes gennem Patienternes Betaling. Hvis man tager en enkelt Post som Lønning til Tjenestemændene paa Rigshospitalet, saa er denne næsten $2\frac{1}{2}$ Gang saa stor som Summen af de Bidrag, Patienterne betaler for Forplejningen. Ja, selv en mindre Post som Udgifterne til Gas, Elektricitet og Varme — det ærede Medlem Hr. Stauning nævnte udtrykkelig, at disse Udgifter var faldet — andrager paa Rigshospitalet et Beløb, som stærkt nærmer sig hele det Beløb, der indgaar i Betaling for Patienter. Naar man her er gaaet til at sætte Betalingen pr. Sygekassemedlem op til 2 Kr., mener jeg derfor, det er en saare moderat Forhøjelse.

Det ærede Medlem Hr. Stauning klagede over, at denne Forhøjelse var særlig grel for de københavnske Sygekassemedlemmers Vedkommende. Hvis den er højere for deres Vedkommende, kommer det ganske simpelt af, at da den højtærede Justitsminister den 1. Juli, med god Grund, af økonomiske Hensyn forhøjede Betalingen, udslettede han samtidig den gamle Uretfærdighed, at Sygekassemedlemmer fra det øvrige Land skulde betale mere paa Rigshospitalet end Sygekassemedlemmer fra København. Det var nemlig en Uretfærdighed og en Meningsløshed. Rigshospitalet er ikke et kommunalt Hospital, men, som Navnet lyder, et Hospital for hele Riget; og hvis der er Konkurrence om en Plads paa Rigshospitalet mellem en Borger i København og f. Eks. en Husmand fra den jydsk Hede, vil jeg bestemt hævde, at saa bør den sidste foretrækkes, idet den københavnske syge har de store kommunale Sygehuse herinde at kunne henvende sig til. Derfor er denne Udligning af Betalingen, saaledes at nu alle Sygekassemedlemmer i hele Landet betaler lige meget paa Rigshospitalet, nemlig 2 Kr., i Virkeligheden fuldstændig retfærdig. Og hvad Højden

angaar, er den overordentlig beskedent. Man maa huske paa, at det Beløb, den vedkommende direkte yder, er ikke en Gang disse 2 Kr. Der findes ogsaa i de 2 Kr. Statsmidler, nemlig det Tilskud, Staten yder til Sygekasserne ogsaa i saa Henseende. Forholdet er faktisk det, at paa et Hospital som Rigshospitalet betaler Staten mindst $\frac{7}{8}$ og Patienterne eller de, der betaler for dem, højest $\frac{1}{8}$. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. Stauning og hvilken som helst anden æret Socialdemokrat i denne Sal, om de kan paa-vise noget Land i Verden, hvor der ydes en tilsvarende Hospitalsbehandling paa saa humane og lempelige Vilkaar.

Saa kommer dertil, at det ærede Medlem Hr. Stauning ikke er konsekvent. Det er inkonsekvent i dette Tilfælde at ville kræve, at Staten skal betale det hele, naar man ikke gør det ogsaa paa andre Omraader. Det er ikke mange Maaneder siden, at det ærede Medlems Parti her i Salen var med til at gennemføre en Forhøjelse af Kontingentet paa Aandssvageanstalterne fra 350 til 600 Kr. Der var ikke en eneste Socialdemokrat her i Salen, der ved første Behandling udtalte sig imod dette Forslag. Da det kom til Udvalgsbehandling, enedes man i Udvalget om at sætte Beløbet noget lavere end oprindeligt foreslaet, men det vakte ingen Opmærksomhed. Der var ikke en Socialdemokrat, der ved første Behandling protesterede mod denne Forhøjelse, som er ganske analog med den Forhøjelse, der bragte det ærede Medlem Hr. Stauning til forleden Dag i sin Finanslovtale at udtrykke sig saa haanligt og voldsomt, som han gjorde, ved at spørge, om det skulde være en social Finanslov, hvor man tog en Forhøjelse af den Art.

Da jeg nævner Aandssvageanstalterne, skal jeg gøre nogle ganske korte Bemærkninger om deres Økonomi. De er, som man ved, selvejende Anstalter; men dette er, kan man godt sige, økonomisk set en Illusion, og allerede saa tidlig som midt i 90erne blev der fra den kritiske Revisions Side gjort opmærksom paa det naturlige og rimelige i, at de overgik til Staten. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den Betænkning, som de nuværende Statsrevisorer for nylig har afgivet over Aandssvageanstaltnes Regnskaber, hvori de raader til at vente med at rejse Spørgsmaalet om Statens Overtagelse deraf, i alt Fald indtil man ser, hvorledes Kontingentforhøjelsen nu virker, er Udtryk for et fornuftigt Standpunkt. Man behøver ikke at frygte for, at den højtærede Minister ikke altid kan udøve den Indflydelse paa Aandssvagean-